

Arrest

nr. 262 748 van 21 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de stad Antwerpen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 3 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 juni 2020 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, dit op grond van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker beoogde meer bepaald zijn in België verblijvende Nederlandse zoon te vervoegen.

1.2. Op 4 november 2020 trof verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

1.3. Op 8 januari 2021 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, dit op grond van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet om zijn in België verblijvende Nederlandse zoon te vervoegen

1.4. Op 3 mei 2021 trof verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08/01/2021 werd ingediend door:

Naam: A.M.A.

Voornaam:

Nationaliteit: nog niet definitief bewezen

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Deyrout, Egypte

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de L nie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk attest onvermogen uit het land van herkomst, bewijs ten laste in het verleden, geldig paspoort”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: *“Schending van art. artikel art. 40bis en 47/1, 2°, en artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële en formele motiveringsplicht. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve handelingen. Schending van artikel 52 § 4, 5e lid van het vreemdelingen KB van 8 oktober 1981. Schending van het redelijkheidsbeginsel. Schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel en van artikel 41 van het Handvest Grondrechten EU.”*

Hij betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing weigert het verblijf met volgende motivering: (...).

Dat verzoeker vaststelt dat gedaagde geen rekening heeft gehouden met de email van zijn raadsman dd. 07.04.2021 welke als volgt luidt:

Geachte heer/mevrouw,

Ik schrijf u aan in mijn hoedanigheid van raadsman van de heer [A.M.] met RR vernield in onderwerp.

Mijn cliënt is een ex asielzoeker uit Nederland waar hem het statuut van vluchteling werd geweigerd omwille van art. 1 F van het Vluchtelingenverdrag.

Derhalve is mijn cliënt niet bij machte een papsoort te bekomen van de Egyptische autoriteiten.

Hij is wel degelijk ten laste van zijn kinderen daar hij altijd bij hen gewoond heeft zowel in Nederland als in België.

Ik meen dan ook dat de aanvraag hoewel ingediend in functie van art. 40bis dient te worden uitgebreid naar art. 47/1 1° van de Vreemdelingenwet.

In bijlage treft u de ziektekostenverzekering, loonfiches en de andere gevraagde stukken met uitzondering van het hierboven vermeldde.

Met vriendelijke groet,

Dat gedaagde de ontvangst van de email werd bevestigd.

Evenwel lijkt het er op dat gedaagde als een robot de aanvraag verder niet heeft beoordeeld.

Dat gedaagde met geen woord rept over de aangevoerde situatie van overmacht meer bepaald de situatie van verzoeker dat hij een beslissing 1F heeft gekregen in Nederland. Dat voor alle duidelijkheid een 1F statuut maakt dat hij wel degelijk als vluchteling wordt beschouwd doch het statuut niet krijgt.

Dat gedaagde ook met geen woord rept over de uitbreiding van de aanvraag met art. 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Het is onduidelijk wat het standpunt van gedaagde in deze is.

Dat verzoeker meent dat motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Verzoeker kan op geen enkele wijze begrijpen waarom zijn aanvraag met de aangevoerde elementen werd afgewezen.

Dat art. 40bis en art. 47/1 geschonden werden.

Dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Verzoeker wijst er voor de volledigheid nog op dat het bewijs ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin 'met elk passend middel' kan bewezen worden. In die zin dienen ook de documenten die op zich niet uitgaan van de overheden van het land van herkomst, in overweging te worden genomen.

Om vermelde redenen schendt de bestreden beslissing artikel 47/1 alinea 1, 2° vreemdelingenwet."

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van "artikel 40 bis (...) Schending van de materiële (...)motiveringsplicht (...) van artikel 52 § 4, 5e lid van het vreemdelingen KB van 8 oktober 1981.(...) Schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel en van artikel 41 van het Handvest Grondrechten EU". De Raad leest in het betoog ter ondersteuning van het eerste middel immers geen concrete uitleg aangaande de wijze waarop dit alles werd geschonden door de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. Kernbetoog van verzoeker is dat verweerder geen rekening heeft gehouden met en niet heeft gemotiveerd aangaande een e-mailbericht van zijn raadsman van 7 april 2021.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder gelet op de in punt 1.3. vermelde aanvraag van verzoeker, een bijlage 19ter opstelde waarin werd verwezen naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). In deze bijlage 19ter (stuk 4 gevoegd bij de nota) kan worden gelezen: "Hij/zij wordt verzocht

binnen de drie maanden, ten laatste op 8 april 2021 de volgende documenten over te leggen: attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon, attest onvermogen uit het land van herkomst, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon, geldig paspoort, bewijs ten laste in het verleden.” Op 7 april 2021, dus daags voor het verstrijken van de termijn om de gevraagde documenten over te maken, stuurde de raadsman van verzoeker een e-mailbericht naar verweerder waarbij hij de volgende stukken overmaakte: verklaringen ‘geen financiële steun’ van het OCMW Antwerpen met betrekking tot verzoeker en zijn zoon A.H., een verklaring van lidmaatschap van A.H. bij de mutualiteit met verzoeker ten laste en loonfiches van A.H. In deze e-mail stelde de raadsman van verzoeker nog het volgende: “(...) *Mijn cliënt is een ex asielzoeker uit Nederland waar hem het statuut van vluchteling werd geweigerd omwille van art. 1 F van het Vluchtelingenverdrag. Derhalve is mijn cliënt niet bij machte een paspoort te bekomen van de Egyptische autoriteiten. Hij is wel degelijk ten laste van zijn kinderen daar hij altijd bij hen gewoond heeft zowel in Nederland als in België. Ik meen dan ook dat de aanvraag hoewel ingediend in functie van art. 40bis dient te worden uitgebreid naar art. 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. In bijlage treft u de ziektekostenverzekering, loonfiches en de andere gevraagde stukken met uitzondering van het hierboven vermelde.*” (stuk 5 gevoegd bij de nota).

2.6. Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“ (...) § 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

(...)”.

2.7. Gelet op voormeld artikel kan de Raad verweerder volledig volgen waar hij in zijn nota opwerpt: *“Indien (de raadsman van) verzoeker meende een aanvraag te moeten indienen op een andere rechtsgrond, had (de raadsman van) verzoeker dit eerder aan verwerende partij, die gebonden is aan de wettelijke beslissingstermijnen, moeten melden, dan wel een nieuwe aanvraag moeten indienen op basis van de volgens hem van toepassing zijnde wettelijke grond (waartoe niets hem overigens verhindert). Verzoeker kan dit op generlei wijze aan verwerende partij verwijten, nu hij zelf gedurende drie maanden de gronden zoals vermeld in de bijlage 19ter aanvaard heeft. (...)”* Verzoeker die daags voor de afloop van de termijn van drie maanden zoals voorzien in artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit plots zijn aanvraag wenst uit te breiden naar artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet kan dan ook bezwaarlijk verwachten dat verweerder hiermee rekening houdt bij het treffen van de bestreden beslissing of hierover motiveert. Vermits verzoekers raadsman in zijn e-mailbericht van 7 april 2021 verwees naar een uitbreiding van de aanvraag *“naar art.47/1,1° van de Vreemdelingenwet”* kan verzoeker bezwaarlijk worden gevolgd waar hij in zijn betoog verwijst naar de schending van *“artikel 47/1, alinea 1, 2° Vreemdelingenwet”*. Ten overvloede wijst de Raad erop dat ook voor artikel 47/1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet minimaal is vereist dat een *“attest onvermogen uit het land van herkomst”* en een *“bewijs ten laste in het verleden”* worden overgemaakt, waarin verzoeker gefaald heeft. Bijkomend heeft verzoeker dus geen belang bij zijn betoog dat er niet werd gemotiveerd in het licht van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet (zie ook infra punt 2.9).

2.8. Waar verzoeker opwerpt dat verweerder met geen woord rept over de aangevoerde situatie van overmacht, met name *“zijn beslissing 1F”* in Nederland, waarbij verzoekers raadsman er in zijn e-mailbericht van 7 april 2021 op had gewezen dat verzoeker hierdoor niet bij machte is een paspoort te verkrijgen van de Egyptische autoriteiten, ziet de Raad niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog. Ten eerste maakt de bestreden beslissing duidelijk dat verzoeker niet alleen geen geldig paspoort heeft overgemaakt maar ook niet een *“attest onvermogen uit het land van herkomst”* en evenmin een *“bewijs ten laste in het verleden”*. Verzoeker toont niet aan dat hij voor de voormelde documenten afhankelijk was van de Egyptische autoriteiten. Hij stelt overigens zelf in zijn verzoekschrift: *“Verzoeker wijst er voor de volledigheid nog op dat het bewijs ten laste zijn of deel uitmaken van het*

gezin 'met elk passend middel' kan bewezen worden. In die zin dienen ook de documenten die op zich niet uitgaan van de overheden van het land van herkomst, in overweging te worden genomen." Ten tweede kan verzoeker bezwaarlijk verwachten dat verweerder rekening houdt met of motiveert aangaande de door verzoeker ingeroepen overmachtssituatie als er geen enkel stuk werd overgemaakt ten bewijze van het feit dat hij in Nederland "een beslissing 1F" zou hebben gekregen. Ook thans bij het verzoekschrift wordt daarvan geen bewijs overgemaakt.

2.9. Verweerder kan gelet op de stukken die zich bevinden in het administratief dossier, helemaal worden gevolgd waar hij in zijn nota opwerpt: "Daarenboven bewijst verzoeker niet hetgeen hij beweert, met name dat hij een beslissing 1 F in Nederland zou gekregen hebben: verzoeker heeft nooit enig stuk hieromtrent aan verwerende partij meegedeeld, dit voor zover dit al relevant zou zijn aangezien de wettelijk vereiste stukken, ook voor een aanvraag op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, ontbreken en niet werden overgemaakt uiterlijk op 8 april 2021, met name een geldig paspoort, een attest onvermogen uit het land van herkomst, noch het bewijs dat verzoeker in het verleden ten laste was van A.H.. Een bewijs dat verzoeker geen stukken uit zijn land van herkomst zou kunnen bekomen, zoals het vereiste geldig paspoort en het vereiste attest onvermogen, ontbreekt evenzeer. De bewering van verzoeker zoals vervat in de e-mail van de raadsman van verzoeker dd. 7 april 2021, inhoudende dat verzoeker altijd bij zijn kinderen gewoond heeft zowel in Nederland als in België, wordt evenmin aangetoond. Ook stukken die niet uitgaan van de overheden van het land van herkomst van verzoeker, waarnaar in het beroepschrift verwezen wordt, ontbreken. Verwerende partij verwijst in dit opzicht louter om redenen van volledigheid tevens naar artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet."

Het eerste middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.10. In een tweede middel werpt verzoeker op: "Schending van art. 8 EVRM. Schending van art. 2,3, 30, en 31 van de EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004. Schending van art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van art. 40 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen.

Hij betoogt als volgt:

"1.

Verzoeker is conform art. 3.1 en 3.2 een begunstigde van Richtlijn 2004/38 in die zin dat hij ander familielid is van een EU onderdaan is.

Artikel 3.2 luidt als volgt

Begunstigden

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen 4 vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.

2.1

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet is genomen met inachtneming van de artikelen 30 en 31 van EU Richtlijn 2004/38.

De EU Richtlijn heeft sedert 1 mei 2006 directe werking daar de Belgische Staat heeft nagelaten de Richtlijn om te zetten naar nationaal recht.. Directe werking betekent dat bepalingen, op voorwaarde dat

ze voldoende duidelijk en onvoorwaardelijk gedefinieerd zijn in de Richtlijn, toch van kracht worden in een lidstaat, zelfs wanneer de lidstaat in gebreke bleef om de betrokken bepalingen tijdig om te zetten in nationaal recht. Concreet heeft dit tot gevolg dat bestaande Belgische regelgeving die strijdig is met bepalingen van de Richtlijn die directe werking hebben, geen rechtsbasis meer heeft en door Belgische rechters buiten beschouwing zal moeten worden gelaten.

Dat hieruit volgt dat Richtlijn 2004/38 volle uitwerking dient te krijgen inclusief de procedurele waarborgen geboden door de Richtlijn waaronder:

Artikel 31.3: "De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenoemde maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing louter een administratieve beslissing betreft die niet werd genomen na een procedure zoals voorzien in artikel 31.3 van EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004. Immers de wetgeving voorziet niet in een beroep met volle rechtsmacht zoals verzoeker verder zal uiteenzetten.

Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing noodzakelijkerwijze nietig is.

2.2

Schending van art. 31 van de Richtlijn 2004/38

Verzoeker werd louter een beslissing betekend waartegen enkel een beroep openstaat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen openstaat. Wanneer deze bestreden beslissing vermeldt dat enkel een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mogelijk is tegen deze beslissing moet verzoeker vaststellen dat dit beroep niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 31 van de EU Richtlijn 2004/38. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt immers enkel over de wettigheid van de bestreden beslissing en niet over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing.

3.1

Schending van art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Dat art. 47 als volgt luidt:

Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld.

Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.

Richtlijn 2004/38 verwijst direct naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en 6 dus ook naar art. 47 van het handvest.

In juni 2006 citeerde het Europees Hof van Justitie het Charter derwijze dat het zijn rechtstreekse werking bevestigde. Het stelde dat de vermelding in de preambule in de richtlijn voldoende was om het Charter van toepassing te maken.

Een Advocaat Generaal van het Europees Hof van Justitie stelde dat het Handvest de uitdrukking is van het hoogste niveau, van een democratisch gevestigde politiek consensus welke thans beschouwd moet worden als een catalogus van fundamentele rechten gewaarborgd in het Gemeenschapsrecht.

Het handvest wordt geciteerd en toegepast in diverse materie zowel bij het Europees Hof van Justitie als bij nationale rechters.

Dat de toepassing van art. 47 van het Handvest dan ook gewaarborgd dient te worden in alle zaken die de Europese Unie regelt waaronder het recht op gezinshereniging.

3.2

Dat de invulling van art. 47 gelijklopend is met de invulling van art. 6 EVRM met het verschil dat het toepassingsgebied zich uitstrekt niet alleen over burgerlijke en strafrechtelijke materies maar ALLE materies die het Europees recht regelt waaronder dus ook het recht op gezinshereniging. Dat de tekst zowel art. 13 EVRM als art. 6 EVRM incorporeert.

Dat de rechtspraak ivm art. 6 EVRM dan ook relevant is ter beoordeling van het feit of dat onderhavig beroep voldoet aan de voorwaarde zoals gesteld in het Europees Handvest.

Verzoeker stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht dient te hebben.

Verzoeker betoogt dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan stellen in strijd is met het begrip "full jurisdiction" volle rechtsmacht zoals vastgelegd in het EVRM en dat dus indirect van toepassing via art. 47 van het Handvest (zie hierboven).

Van belang is om te beginnen dat artikel 6 lid 1 EVRM niet alleen toegang tot een rechter garandeert maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van overheidsoptreden. In het kader van een procedure moet op grond van vaste jurisprudentie ten minste één rechterlijke instantie met volledige rechtsmacht ('full jurisdiction') de betreffende besluiten kunnen controleren .

De eis van 'full jurisdiction' houdt in dat de betreffende rechter de bevoegdheid moet hebben: 'to examine all questions of fact and law relevant to the dispute before it.'

De rechter moet op grond van artikel 6 lid 1 EVRM dus alle voor het betreffende geschil relevante vragen van juridische en feitelijke aard kunnen onderzoeken. Het is belangrijk om expliciet te constateren dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen rechtsvragen en feitelijke vragen .

Uit het voorgaande volgt dat de rechter om te voldoen aan de eisen van artikel 6 EVRM dus ook moet kunnen oordelen over de vaststelling van de feiten als deze relevant zijn in het geschil. Daarmee is van belang wat wordt bedoeld met 'facts relevant to the dispute'. Immers alleen met betrekking tot deze feiten geldt het vereiste van 'full jurisdiction'.

Daarmee is de vraag aan de orde hoe intensief de rechter terzake moet kunnen toetsen. Uitgangspunt van de jurisprudentie van het EHRM lijkt te zijn dat de rechter een eigen oordeel over de feiten moet geven hetgeen impliceert dat hij de bestuurlijke feitenvaststelling vol moet kunnen toetsen. Gewezen kan hier worden op de uitspraak van het EHRM in de zaak Terra Woningen t. Nederland. Daarin werd een schending van artikel 6 lid 1 EVRM aangenomen omdat de kantonrechter bij het vaststellen van een huurprijs niet zelfstandig wilde onderzoeken of er sprake was van bodemverontreiniging (een factor bij het bepalen van de huurprijs) en het standpunt van Gedeputeerde Staten daarover zonder meer overnam. Dit ondanks het feit dat partijen van mening verschilden over de vraag of er inderdaad sprake was van bodemverontreiniging. In de woorden van het Hof:

'54. In so doing the Schiedam District Court, a "tribunal" satisfying the requirements of Article 6 para. 1 (...) (as was not contested), deprived itself of jurisdiction to examine facts which were crucial for the determination of the dispute.

55. In these circumstances the applicant company cannot be considered to have had access to a tribunal invested with sufficient jurisdiction to decide the case before it.

There has accordingly been a violation of Article 6 para. 1 (...).'

Vrij vertaald: 54 Door zo te handelen heeft de Rechtbank van Schiedam, een rechtbank die voldoet aan de vereisten van art. 6 par. 1 zichzelf beroofd van de bevoegdheid om de feiten te onderzoeken die cruciaal waren voor de beslechting van de zaak.

55. In deze omstandigheden kan de verzoeker niet beschouwd worden als toegang hebbende tot een rechtbank met een voldoende rechtsmacht om de zaak te behandelen. Er is een schending van art. 6. par. 1.4

Uit het voorgaande zou kunnen worden afgeleid dat een meer terughoudende - marginale - toetsing van de feitenvaststelling nooit door de beugel zou kunnen, maar uit de zaak Bryan t. Verenigd Koninkrijk blijkt dat het EHRM onder bepaalde omstandigheden daarmee wel genoegen neemt. Deze zaak betrof een handhavingsbesluit op grond waarvan de heer Bryan twee huizen moest slopen en bouw materiaal moest verwijderen. Daartegen kwam hij vergeefs op bij het bestuursorgaan dat het besluit nam, waarna er beroep werd ingesteld bij de rechter. Daar kon echter de juistheid van de vastgestelde feiten die de basis vormden van het besluit niet meer direct worden betwist. De rechter was alleen bevoegd ten aanzien van rechtsvragen en kon geen nader bewijs ontvangen. Wel had de rechter de bevoegdheid om te beoordelen of de procedure waarin de feiten waren vastgesteld rechtmatig was en of de feitenvaststelling 'perverse or irrational' was.

Beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling bevinden zich dus 'in de gevarenzone van artikel 6 EVRM', maar zijn gelet op de zaak Bryan niet zonder meer ongeoorloofd. Voor dergelijke beperkingen moet wel een overtuigende rechtvaardigingsgrond bestaan, zoals de aard van het materiële rechtsgebied en de daaraan verbonden bestuurlijke vrijheid en het gespecialiseerde karakter van de feitenvaststelling. Daarbij is van belang dat de bestuurlijke feitenvaststelling in een met voldoende waarborgen omklede - quasirechterlijke - gespecialiseerde administratieve voorprocedure heeft plaatsgevonden. Hieruit lijkt voort te vloeien dat het in dergelijke gevallen in het licht van artikel 6 EVRM ook mogelijk is grenzen te stellen aan het inbrengen van bepaald nieuw bewijsmateriaal in de rechterlijke procedure. Sommige bewijsmateriaal vergt immers een geheel nieuwe beoordeling door de rechter, iets waartoe hij echter juist niet in staat is gelet op, bijvoorbeeld, de daartoe vereiste specialisatie.

De beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling mogen in ieder geval nooit zo ver gaan dat de rechter zich geheel verlaat op het oordeel van het bestuur. Dat zou immers feitelijk betekenen dat de betrokkene opdat punt geen toegang heeft tot de rechter. Er moet in het kader van de rechterlijke procedure een debat kunnen worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Het geheel uitsluiten daarvan kan blijkens de jurisprudentie van het EHRM niet door de beugel. Gewezen kan worden op de al genoemde zaak Terra Woningen t. Nederland en op de meer recente zaak Chevrol t. Frankrijk 6. Deze laatste zaak werd aan het EHRM voorgelegd nadat de Franse Raad van State (Conseil d'Etat) het beroep van verzoekster tegen de weigering haar Algerijnse artsexamen te erkennen had afgewezen. Daarbij heeft de Raad van State zijn eigen jurisprudentie gevolgd, waarbij hij, bij de beantwoording van de vraag of de betreffende verdragen toepasselijk waren, zich geheel heeft verlaten op het oordeel van een bestuursorgaan, ook waar dat de feitenvaststelling betrof. Het EHRM is daarover kritisch: ook al lijkt raadpleging van de minister door de Raad van State over de beoordeling van de voorwaarde van wederkerigheid bij de erkenning van diploma's noodzakelijk, door deze wijze van werken verplicht de Raad van State zich het oordeel te volgen van de minister, dat wil zeggen van een buiten de Raad staande en tot de uitvoerende macht behorende autoriteit, zonder het oordeel van die autoriteit aan kritiek of aan een contradictoair debat te onderwerpen. Het Hof is verder van oordeel dat met betrekking tot het inwinnen van het oordeel van de minister, dat bepalend zou zijn voor hetgeen in het geschil ter beslissing stond, voor appellante geen enkele voorziening openstond. Zij heeft geen enkele gelegenheid gekregen zich uit te spreken over het gebruik van het ministerieel oordeel, of over de formulering van de aan de minister gestelde vraag, of over de elementen van de beantwoording van die vraag. Appellante heeft aan de Raad van State verscheidene stukken overgelegd om aan te tonen dat de Algerijnse overheid de betreffende regelingen feitelijk wel degelijk toepaste. Deze stukken zijn zelfs niet onderzocht door de Raad, die derhalve niet heeft willen onderzoeken of zij een goede grondslag voor het betoog van appellante vormden. Aldus heeft de Raad zich gebonden geacht aan het oordeel van de minister, en zichzelf de bevoegdheid ontegd om feitelijke gegevens die beslissend konden zijn voor het aan hem voorgelegde geschil in zijn beoordelingen te betrekken. Onder deze omstandigheden kan volgens het EHRM niet worden gezegd dat appellante toegang heeft gehad tot een rechterlijke instantie die een toereikende bevoegdheid had, dan wel erkende dat zij een dergelijke bevoegdheid had, om zich te buigen over alle feitelijke en juridische kwesties die relevant waren om het geschil te beoordelen.

Toegepast op onderhavig beroepsprocedure meent verzoeker dat de procedure aanvraag gezinshereniging geenszins kan omschreven worden als een "quasi jurisdictioneel orgaan". Integendeel

verzoeker werd bij de intrekking van de beslissing niet eens gehoord. Zelfs het hoorrecht werd niet op correcte wijze gewaarborgd.

Dat derhalve de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient over te gaan tot een volledig onderzoek van de feiten en zelfs moet overgaan tot een ambtshalve onderzoek van de feiten. Dat de Raad in principe zelfs gehouden is onderzoeksmaatregelen te bevelen wanneer zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden de nodige relevante feiten in het dossier te treffen.

Dit betekent dat de toetsing door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen veel verder dient te gaan dan de marginale toetsing van de motivering van de bestreden beslissing.”

2.11. Het middel is onontvankelijk voor zover wordt opgeworpen: “*Schending van art. 8 EVRM. Schending van art. 2,(...) van de EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004. (...) Schending van art. 40 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*”. De Raad leest in het betoog ter ondersteuning van het tweede middel immers geen concrete uitleg aangaande de wijze waarop dit alles werd geschonden door de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.12. Verzoeker vangt zijn betoog in het kader van de schending van de artikelen 30 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG aan door te poneren dat hij de begunstigde is van deze richtlijn conform de artikelen 3.1. en 3.2. van deze richtlijn. Deze bepalingen werden omgezet in artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet. Naast de vaststelling dat verzoeker zich niet rechtstreeks kan beroepen op de schending van bepalingen van een richtlijn die zijn omgezet in nationale wetgeving – verzoeker laat immers na aan te tonen dat het geen deugdelijke omzetting betreft – is hierboven al gebleken dat hij zich niet dienstig kan beroepen op de artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet. Immers, niet alleen betreft het een ongeoorloofde uitbreiding van zijn in punt 1.3. bedoelde aanvraag daags voor de termijn vermeld in artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit afliep, verzoeker heeft ook geen documenten overgemaakt in het kader van artikel 47/1, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet (zie supra punt 2.9).

2.13. Voor de rest voert verzoeker een bladvuullend theoretisch betoog over de artikelen 30 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG juncto artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Kernpunt van zijn betoog is dat de Raad volle rechtsmacht dient te hebben in betwistingen in het licht van de richtlijn 2004/38/EG.

2.14. De Raad stelt vooreerst vast dat de grieven van verzoeker geen betrekking hebben op de bestreden beslissing en dat hij door kritiek te geven op de rechtsmacht van de Raad niet aantoonde dat de bestreden beslissing onwettig is. Tevergeefs poogt verzoeker de bestreden beslissing te betrekken in dit debat door als aanknopingspunt te hanteren, een verwijzing in de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing naar de beroepsmogelijkheden bij de Raad.

2.15. Verder dient de Raad op te merken dat de artikelen 30 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG een omzetting kennen in Belgische wetgeving, meer bepaald in artikel 39, § 2 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt verder dat het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hierover al het volgende heeft gesteld:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had.

In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter. In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58).

Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

2.16. Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet preciseert voorts dat *“de partijen en hun advocaat [...] ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling [mogen] voordragen”*. Het schriftelijke karakter van de procedure verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd, maar het kan de partijen niet beletten ter terechtzitting mondeling te antwoorden op de argumenten in feite en in recht die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. In casu deed de verzoekende partij ter terechtzitting niet meer dan te verwijzen naar de schriftelijke procedure.

2.17. Er kan dus tijdens een annulatieberoep een debat worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat is tot stand gekomen. Verzoeker toont niet aan dat bij de annulatieprocedure de Raad zich op het vlak van de feitenvinding *“gebonden acht aan het oordeel van de Minister”* of *“zich geheel verlaat op het oordeel van het bestuur”*. De Raad merkt verder op dat de hele zaak is beperkt tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Nergens brengt verzoeker stukken aan die de Raad als annulatierechter niet zou vermogen te betrekken in zijn feitenvinding en die aanleiding zouden kunnen geven tot een andersluidende beslissing. Verzoeker toont ook niet aan dat de artikelen 30 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG of artikel 47 van het Handvest een beroep met volle rechtsmacht moeten inhouden zoals hij het in zijn verzoekschrift schetst, wat maakt dat de Raad zich op grond van een eigen onderzoek in de plaats zou gaan stellen van verweerder. Maar ook hier brengt verzoeker niets concreets aan op grond waarvan de Raad tot een andersluidend oordeel dan de verwerende partij zou komen.

2.18. Ten slotte kan verweerder opnieuw volledig worden gevolgd waar hij in zijn nota opwerpt:

“Het enige concrete dat verzoeker aanhaalt, is dat het hoorrecht geschonden zou zijn bij het nemen van de bestreden beslissing. Los van het feit dat de schending van het hoorrecht niet voorzien is in de hoofding van het tweede middel van verzoeker, maakt verzoeker een schending van dit hoorrecht geenszins aannemelijk: verzoeker heeft de tijd en de gelegenheid gehad om alle dienstige en wettelijk vereiste stukken bij zijn aanvraag te voegen, en naderhand tot uiterlijk 8 april 2021 aan verwerende partij over te maken. Indien verzoeker ervoor gekozen heeft om zich te beperken tot de stukken die op 7 april 2021 door zijn raadsman werden overgemaakt (stuk 5) en dus niet alle wettelijk vereiste en door verwerende partij in de bijlage 19ter opgesomde stukken over te maken, impliceert dit niet dat verwerende partij zich bij de vaststelling dat bepaalde stukken ontbraken verplicht had moeten zien om verzoeker hieromtrent te horen. Verzoeker wist immers zeer goed welke stukken vereist waren en diende deze zelf aan te brengen, zoals duidelijk verzocht door verwerende partij. Het feit dat verzoeker niet gehoord werd, heeft bijgevolg geen enkele invloed gehad op de bestreden beslissing, en de bestreden beslissing zou niet anders zijn geweest indien verzoeker wél gehoord zou zijn geweest, aangezien ook dan nog steeds de vereiste stukken zouden ontbreken. Het hoorrecht is als onderdeel van de rechten van verdediging niet absoluut: het horen van verzoeker zou in casu geen andere afloop van de verblijfsaanvraag van verzoeker met zich hebben meegebracht. Overigens licht verzoeker niet toe hoe het hoorrecht wel tot een andere beslissing had kunnen leiden: ook hieromtrent blijft het betoog van verzoeker vaag en theoretisch”.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA